

Sygn. akt II AKa 230/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Alina Kamińska (spr.) SSA Janusz Sulima
Protokolant	Monika Wojno

przy udziale Anny Malczyk - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012 r.

sprawy

1. **T. T. (1) s. J.**

oskarżonego z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk

2. **R. J. s. E.**

oskarżonego z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk

3. **K. A.**

oskarżonego z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk

4. **M. G. (1)**

oskarżonego z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 2 lipca 2012r. sygn.akt II K 80/09

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. w ramach czynu przypisanego oskarżonym w pkt II części dyspozytywnej wyroku uznaje ich za winnych tego, że:

w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008r. do dnia 28 sierpnia 2008r. w miejscowości P., L., P. oraz innych bliżej nieustalonych miejscowościach na terenie powiatu (...) oraz w R., działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, K. A. i R. J. od stycznia 2008r. do końca maja 2008r., M. G. (1) od stycznia 2008r. do końca maja 2008r. a następnie od czerwca 2008r. do 28 sierpnia 2008r., zaś T. T. (1) od czerwca 2008r. do 28 sierpnia 2008r. pomogli do ukrycia, w ten sposób, że K. S., D. R. (1), T. O. i I. S., przekazali uzyskane za pomocą czynu zabronionego, i tak: T. T. (1) jeden bliżej nieustalony samochód osobowy marki T. A., jeden samochód osobowy marki T. C. o nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W., jeden samochód osobowy marki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradziony w nocy z 21/22.08.2008r. w W. ma szkodę (...) sp. z o.o. oraz jeden samochód osobowy marki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowościach Z., K. A. sześć, a R. J. pięć bliżej nieustalonych samochodów osobowych marki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód osobowy marki T. C., M. G. (1) bliżej nieustalony samochód osobowy marki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód marki T. C., jeden samochód osobowy marki T. C. o nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W. jeden samochód osobowy marki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradziony w nocy z 21/22.08.2008r. w W. na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz samochód osobowy marki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowości Z., przy czym R. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wymierzone wyrokami Sądu Okręgowego w Ostrołęce sygn. IV K 3/01 oraz Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. II K 1831/04 zaś M. G. (1) dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotów sygn. III K 1636/05 za umyślne przestępstwo podobne,

i czyn ten kwalifikując z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk wobec oskarżonych T. T. (1) i K. A., a z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk wobec oskarżonych R. J. i M. G. (1) z mocy tych przepisów skazuje ich, a na podstawie art. 291§1kk w zw. z art. 33§2 kk wymierza:

- T. T. (1) i K. A. kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych),

- R. J. i M. G. (1) kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych),

2. na podstawie art. 45§1 kk orzeka przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonego M. G. (1) w kwocie 13.000 (trzydzieści tysięcy) złotych, zaś w kwocie 35.000 (trzydzieści pięć tysięcy) złotych wobec oskarżonego K. A..

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonych tytułem opłaty za obie instancje od T. T. (1) i K. A. kwoty po 700 zł, od R. J. i M. G. (1) kwoty po 800 zł oraz obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów K. N., K. R. i J. P. kwoty po 738 złotych, w tym po 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym T. T. (1), R. J. i M. G. (1).

UZASADNIENIE

T. T. (1), R. J., K. A. i M. G. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od stycznia 2008r. w okresie od stycznia 2008 r. do dnia 28 sierpnia 2008r. na terenie województwa (...) wspólnie i w porozumieniu brali udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, przy czym K. A. i R. J. brali udział do dnia 13 czerwca 2008r.

tj. o czyn z art. 258§1kk

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008r. do dnia 28 sierpnia 2008r. w miejscowościach P., L., P. oraz innych bliżej nieustalonych miejscowościach na terenie powiatu (...) oraz w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu na polecenie W. L., K. A. i R. J. od stycznia 2008r. do 13 czerwca 2008r., zaś M. G. (1) od stycznia 2008r. do lutego 2008r. a następnie od czerwca 2008r. do 28 sierpnia 2008r., pomogli do ukrycia, w ten sposób, że K. S., D. R. (1), T. O. i I. S., przekazali uzyskane za pomocą czynu zabronionego, T. T. (1) co najmniej 5 bliżej nieustalonych samochodów osobowych m-ki T. A., jeden samochód osobowy m-ki T. C. o nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W., jeden samochód osobowy m-ki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradzionego w nocy z 21/22.08.2008r. w W. ma szkodę (...) sp. z o.o. oraz jeden samochód osobowy m-ki T. A. o nr nadwozia (...) wartości 33000zł skradzionego w dniu 20.07.2008r. w msc. I. Gm. J. na szkodę M. B. oraz bez wiedzy W. L. jeden samochód osobowy m-ki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowości Z., K. A. i R. J. co najmniej 7 bliżej nieustalonych samochodów osobowych m-ki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód osobowy m-ki T. C., M. G. (1) bliżej nieustalony samochód osobowy m-ki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód m-ki T. C., jeden samochód osobowy m-ki T. C. o nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W. jeden samochód osobowy m-ki T. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradziony w nocy z 21/22.08.2008r. w W. na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz jeden samochód osobowy m-ki T. A. o nr nadwozia (...) wartości 33000zł skradzionego w dniu 20.07.2008r. w miejscowości I. gm. J. na szkodę M. B. oraz bez wiedzy W. L. jeden samochód osobowy m-ki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowości Z., przy czym R. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wymierzone wyrokami Sądu Okręgowego w Ostrołęce sygn. IV K 3/01 oraz Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. II K 1831/04 zaś M. G. (1) dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotów sygn. III K 1636/05 za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk zaś w stosunku do R. J. i M. G. (1) o czyn z art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk.

M. O. został oskarżony o to, że:

III. w dniu 22 lipca 2008r. w P. nabył od K. S. za nieustaloną kwotę pochodzący z czynu zabronionego dokonanego w bliżej nieustalonych okolicznościach samochód osobowy V. (...) koloru bordowego o nr rej (...) o wartości 14000zł

tj. o czyn z art. 291§1kk.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 2 lipca 2012r.:

I. oskarżonych T. T. (1), R. J., K. A. i M. G. (1) od zarzucanego im w pkt I części wstępnej wyroku czynu uniewinnił.

II. oskarżonych T. T. (1), R. J., K. A. i M. G. (1) w ramach zarzucanego im w pkt II części wstępnej wyroku czynu, uznał za winnych tego, że: w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008r. do dnia 28 sierpnia 2008r. w miejscowości P., L., P. oraz innych bliżej nieustalonych miejscowościach na terenie powiatu (...) oraz w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, K. A. i R. J. od stycznia 2008r. do 13 czerwca 2008r., zaś M. G. (1) od stycznia 2008r. do lutego 2008r. a następnie od czerwca 2008r. do 28 sierpnia 2008r., pomogli do ukrycia, w ten sposób, że K. S., D. R. (1), T. O. i I. S., przekazali uzyskane za pomocą czynu zabronionego, T. T. (1) co najmniej 5 bliżej nieustalonych samochodów osobowych m-ki T. A., jeden samochód osobowy m-ki T. C. o nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W., jeden samochód osobowy m-ki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradzionego w nocy z 21/22.08.2008r. w W. ma szkodę (...) sp. Z o.o. oraz jeden samochód osobowy m-ki T. A. o nr nadwozia (...) wartości 33000zł skradzionego w dniu 20.07.2008r. w miejscowości I. gm. J. na szkodę M. B., jeden samochód osobowy m-ki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowości Z., K. A. i R. J. co najmniej 7 bliżej nieustalonych samochodów osobowych m-ki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód osobowy m-ki T. C., M. G. (1) bliżej nieustalony samochód osobowy m-ki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód m-ki T. C., jeden samochód osobowy m-ki T. C. o

nr nadwozia (...) o nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008r. w W. jeden samochód osobowy m-ki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800zł skradziony w nocy z 21/22.08.2008r. w W. na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz jeden samochód osobowy m-ki T. A. o nr nadwozia (...) wartości 33000zł skradzionego w dniu 20.07.2008r. w miejscowości I. gm. J. na szkodę M. B. jeden samochód osobowy m-ki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000zł skradziony w dniu 25.08.2008r. w miejscowości Z., przy czym R. J. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wymierzone wyrokami Sądu Okręgowego w Ostrołęce sygn. IV K 3/01 oraz Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. II K 1831/04 zaś M. G. (1) dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotów sygn. III K 1636/05 za umyślne przestępstwo podobne, i za to z mocy art. 291§1kk w zw. z art. 12kk zaś w stosunku do R. J. i M. G. (1) z mocy art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk skazał ich i z mocy art. 291§1kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 33§1,2i3kk wymierzył kary:

- T. T. (1) 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych),

- K. A. karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych),

- R. J. karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych),

- M. G. (1) karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł (dwadzieścia złotych).

III. z mocy art. 63§1kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych T. T. (1) i M. G. (1) kar pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia ich wolności w sprawie: T. T. (1) od dnia 03.12.2008r. do dnia 23.02.2009r., zaś M. G. (1) od dnia 10.03.2009r. do dnia 18.05.2009r.

IV. oskarżonego M. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III części wstępnej czynu i za to z mocy art. 291§1kk skazał go i wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

V. z mocy art. 69§1i2kk i art. 70§1pkt1kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. O. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 (dwa).

VI. z mocy art. 627kpk zasądził od oskarżonych, na rzecz Skarbu Państwa, koszty sądowe w częściach ich dotyczących, w tym tytułem opłat od: oskarżonego T. T. (1) kwotę 700zł, od oskarżonego K. A. kwotę 700zł, od oskarżonego M. G. (1) kwotę 800zł, od oskarżonego R. J. kwotę 1000zł, od oskarżonego M. O. kwotę 180zł tytułem opłat.

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. N. kwotę 3247,20zł., adw. J. P. kwotę 1476zł., adw. J. O. kwotę 1279,20zł., (stawki wynagrodzenia podwyższone o kwotę podatku VAT), tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelacje od przedmiotowego wyroku wywiedli obrońcy czterech oskarżonych (wyrok wobec M. O. oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 kk uprawomocnił się przed sądem I instancji) oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego K. A. zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie czynu z pkt. II części wstępnej, działając w oparciu o art. 438 pkt 2 i 3 kpk powyższemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 366 § 1 kpk polegającą na nie wyjaśnieniu przez Sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przede wszystkim zaś, który z oskarżonych i w jakim terminie podejmował czynności sprawcze wskazane w pkt II wyroku, a także częściowego zaniechania wyjaśnienia w ramach toczącego się postępowania ustalenia czasu miejsca podejmowania tych działań, co miało istotny niekorzystny wpływ na sytuację procesową oskarżonego K. A., podczas gdy prawidłowe i szczegółowe poczynienie ustaleń w tym zakresie winno

skutkować, iż nie podejmował on żadnych z przestępnych działań objętych przedmiotowym zarzutem, a co za tym idzie winno doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego K. A. od popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt II wyroku.

II. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiący podstawę zaskarżonego orzeczenia, a będący skutkiem wskazanych zaniechań procesowych Sądu opisanych w pkt. I środka zaskarżenia, a polegający na mylnym przyjęciu przez Sąd orzekający, iż K. A. jest winny tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008 r. do 13 czerwca 2008 r. przekazał do ukrycia co najmniej 7 nieustalonych samochodów marki T. C., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowody, w postaci zeznań świadków przesłuchanych w postępowaniu sądowym- w szczególności I. i K. małżeństwa S., W. L., D. C., D. R. (1) M. S. i T. O., jak również dowody z dokumentów nie dawał wystarczającej podstawy do skazania oskarżonego za przypisany mu czynu w szczególności przy uwzględnieniu dyspozycji art. 4 i 5 § 2 kpk.

Mając powyższe na uwadze wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce.

Również obrońca oskarżonego M. G. (1) powołując się na treść art. 438 pkt 2 i 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania karnego i wynikające z niej błędne ustalenia faktyczne. W szczególności naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w sprawie niniejszej, przy jednoczesnym naruszeniu zasady obiektywizmu i pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Skutkującymi uznaniem oskarżonego M. G. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt II aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony od stycznia do lutego 2008 r., a następnie od czerwca do 28 sierpnia 2008 r. pomógł do ukrycia, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi współoskarżonymi w ten sposób, że K. S., D. R. (1), T. O. i I. S., przekazał bliżej nieustalony samochód osobowy marki T. A., jeden bliżej nieustalony samochód marki T. C., jeden samochód marki T. C. o nr nadwozia (...) nieustalonej wartości skradziony w dniu 09.08.2008 r. w W., jeden samochód marki T. Y. o nr nadwozia (...) wartości 22800 zł, skradziony w nocy z 21/22.08.2008 r. w W. na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz jeden samochód osobowy marki T. A. o nr nadwozia (...) wartości 33000 zł skradzionego w dniu 20.07.2008 r. w msc. I. Gm. J. na szkodę M. B., jeden samochód osobowy marki M. o nr nadwozia (...) o wartości 35000 zł skradziony w dniu 25.08.2008 r. w msc. Z., podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia prowadzą do wniosków w tym zakresie przeciwnych.

2) z daleko posuniętej ostrożności obrończej na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego miał dokonać oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania.

Podnosząc powyższe wniósł o:

1) zmianę wyroku poprzez uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanych mu czynów

- ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności obrończej o inne ukształtowanie orzeczonej kary i zamiast kary bezwzględnego pozbawienia wolności, orzeczenia tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

- ewentualnie

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. T. (1) na zasadzie art. 438 pkt. 2, 3 i 4 kpk wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie, art.4, art.5§ 2 i art.7 k.p.k., a także art.424 § 1 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyrażającej się brakiem konsekwencji i jednolitości w przeprowadzonym wywodzie, dokonanym przy tym sprzecznie z wymogami art.7

k.p.k., jak również w dokonaniu niezgodnego z art. 5§2 k.p.k., rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. T. (1).

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na nieuprawnionym przyjęciu, że oskarżony T. T. (1) dopuścił się w przyjętym w czynie przypisanym okresie oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru - przestępstwa paserstwa, którego przedmiotem były różnych marek samochodu, w tym bliżej nieustalone auta T. A..

3) rażącą surowość kary, wyrażającą się wymierzeniem nadmiernie niewspółmiernej kary, ponadto - bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na zasadzie art.427§ 1 i 2 k.p.k.,art.437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. T. (1) od popełnienia przypisanego mu w pkt 2 czynu, ewentualnie o:

2.zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 1 roku, z warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby 3 lat - lub o:

3.uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce.

Natomiast obrońca oskarżonego R. J., powołując się na treść art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na treść tego orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu mimo zasadniczych wątpliwości w tym zakresie.

Na zasadzie art.437§1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Z kolei prokurator, zaskarżając powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych K. A. i M. G. (1) w części dotyczącej nieorzeczenia przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce przypadku korzyści majątkowej.

Na podstawie art. 427 §1 i 2 i 438 pkt 1 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k., polegającą na nie orzeczeniu przypadku korzyści majątkowej wobec M. G. (1) w kwocie 13 000 zł, zaś wobec K. A. w kwocie 35 000 zł, pomimo obowiązku wyrażonego w przywołanym przepisie.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na braku stwierdzenia przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce, iż oskarżeni w wyniku popełnienia przestępstwa paserstwa, uzyskali korzyść majątkową M. G. (1) w kwocie 13 000 zł, zaś K. A. w kwocie 35 000 zł, podczas gdy okoliczności te wynikają z zebranego materiału dowodowego zwłaszcza z zeznań K. S.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku korzyści majątkowej wobec M. G. (1) w kwocie 13 000 zł, zaś wobec K. A. w kwocie 35 000 zł.

Obszerne pisma zatytułowane „apelacja” złożyli do akt sprawy oskarżeni T. T. (1) (k. 1905-1908) i R. J. (k. 1931-1932 i k. 2011-2017).

Kwestionując ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w zakresie przypisania sprawstwa czynu spenalizowanego treścią art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a nadto R. J. podnosząc, że zostało naruszone jego prawo

do obrony i wskazując dalsze zarzuty natury procesowej (art. 424 kpk) wnieśli oni o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przy oczywistej zasadności apelacji urzędu prokuratorskiego, skargi wywiedzione przez obronę odniosły ten skutek, że spowodowały wydanie na etapie postępowania odwoławczego orzeczenia reformatoryjnego ograniczającego zakres odpowiedzialności oskarżonych, co przełożyło się również na sam wymiar kary.

Zważywszy, że środki odwoławcze wywiedzione przez obrońców wszystkich oskarżonych zmierzają de facto do zdeprecjonowania orzeczenia sądu I instancji przez pryzmat zdezwuowania wartości dowodowej zeznań (wyjaśnień) składanych przez K. S. na etapie postępowania przygotowawczego (co wprost zostało wyartykułowane w apelacjach obrońców oskarżonych T. T. (1) i K. A. w aspekcie podniesionego zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 7, 5 § 2 oraz art. 4 kpk bądź to w aspekcie – tak jak w przypadku apelacji obrońców oskarżonych R. J. i M. G. (1) – zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych), w tym miejscu, niezależnie od szczegółowego ustosunkowania się do podnoszonych zarzutów, co nastąpi w dalszej części niniejszych rozważań, zawrzeć należy kilka uwag ogólnej natury.

Przed wszystkim, wbrew supozycjom skarżących nie można przyjąć, aby sąd meriti w sposób nieuprawniony przymiot wiarygodności nadał zeznaniom (wyjaśnieniom) składanym przez tegoż świadka na tym etapie postępowania.

Oceniając kwestię ich wartości dowodowej, sąd odniósł się nie tylko do czynności procesowych, przeprowadzonych z udziałem K. S. (w tym czasie podejrzanego), a to mianowicie okazań oskarżonych (vide k. 411-412, 414-415, 418-421, 575-577, 708-709, 717-718, 760-762) trafnie podkreślając, iż mężczyzna ten nie miał żadnych wątpliwości, co do tożsamości osób doprowadzających pojazdy, które następnie sam bądź z innymi osobami demontował na części, ale też dokonał ich oceny przez pryzmat innych dowodów, a to zeznań I. S., T. O. i D. R. (1), zasadnie podkreślając, iż zeznania te w sposób istotny potwierdzają podawane przez niego w czasie śledztwa treści.

W ślad za sądem I instancji zauważyć należy, iż zarówno ilość szczegółów podawanych przez tegoż świadka a związanych z inkryminowanymi zdarzeniami, jak również sposób personifikacji poszczególnych oskarżonych, w odniesieniu do których posługiwał się bądź jedynie imionami „M.”, „K.” lub pseudonimem „M.” tylko uwiarygodniają jego relacje z postępowania przygotowawczego.

W zeznaniach tych (wyjaśnieniach) wskazywał nie tylko osoby uczestniczące w przestępczym procederze (w tym oskarżonych), ale przede wszystkim szczegółowo opisywał swój udział w nim.

Nie starał się przy tym zminimalizować swojej roli, a wręcz przeciwnie – to siebie wskazywał jako osobę, która wyszukiwała miejsca (garaże), do których były doprowadzane samochody demontowane na części, dobierała osoby, z którymi dokonywała tego demontażu, co też dawało asumpt do uznania jego dominującej roli w tym procederze.

W aspekcie wyżej poczynionych uwag, a przede wszystkim rozważań przeprowadzonych przez sąd meriti, w pełni uprawniona pozostaje konstatacja tegoż sądu, iż na tym etapie postępowania K. S. mówił prawdę i podawał znane mu fakty i okoliczności, a jego zeznania (wyjaśnienia) nie są bezpodstawnymi pomówieniami osób oskarżonych w sprawie.

Tezy tej żadną miarą nie mogą dezawuować podnoszone przez skarżących okoliczności, a mianowicie brak konsekwencji w zeznaniach tegoż świadka, czy osobiste zainteresowanie przebiegiem i rezultatem postępowania.

Kwestia zmiany zeznań na etapie rozprawy nie pozostawała poza zakresem rozważań sądu I instancji, który w tej materii wskazał na brak logiki i pokrętność wypowiedzi, co jest twierdzeniem w pełni uprawnionym, jeśli się prześledzi literalny zapis protokołu przesłuchania świadka i zeznań składanych przez niego w tym czasie, gdzie bądź to zasłaniał się niepamięcią, bądź też nie udzielał sensownych odpowiedzi.

W tym miejscu wypada zauważyć, iż podobna sytuacja procesowa zaistniała w odniesieniu do innych osób słuchanych w sprawie, zeznania których w sposób istotny obciążały poszczególnych oskarżonych, co dotyczy T. O., I. S. czy D. R. (1).

Przy czym tego typu postawa świadka jest postawą typową dla wielu spraw, a wynika bądź to z poczucia swoiście rozumianej solidarności, bądź też niejednokrotnie z obawy o własne bezpieczeństwo.

Tym niemniej w sytuacji, gdy świadkowie ci w sposób logiczny i rzeczowy nie potrafili wyjaśnić powodu, dla którego zmienili swoje zeznania, a zeznania składane w początkowym etapie postępowania nawzajem się weryfikują, dając obraz przestępczego procederu, w który oni, jak też oskarżeni byli zaangażowani, w pełni uprawnionym pozostawało uznanie przez sąd meriti tych zeznań za pełnowartościowy dowód w sprawie, dający asumpt do przypisania oskarżonym sprawstwa czynu spenalizowanego treścią art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Idąc dalej, również i ujawnienie przez K. S. okoliczności przestępczych zdarzeń ze wskazaniem osób w nich uczestniczących, wynikające chociażby z osobistego zainteresowania przebiegiem i rezultatem postępowania (co zwłaszcza zostało wyeksponowane w apelacji obrońcy oskarżonego T. T. (1)) nie stanowi automatycznie o niewiarygodności takiej relacji.

Rzeczą oczywistą jest, iż przyznanie się do winy, obszerne wyjaśnienia w tym zakresie oraz ujawnienie innych osób uczestniczących w przestępstwie winno wiązać się z łagodniejszym potraktowaniem, co też przewidział sam ustawodawca, wprowadzając stosowne regulacje w tej materii.

Stan ten przekłada się na ocenę relacji pozostałych osób, które w realiach tej sprawy korzystają już ze statusu świadków.

Godzi się przy tym zauważyć, iż świadkowie ci pomimo okazywania im wszystkich oskarżonych, wskazywali spośród nich tylko te osoby, z którymi rzeczywiście mieli kontakt i które rozpoznali, jak chociażby I. S., wskazując na T. T. (1) i M. G. (1) jako osoby, które przeprowadzały samochody marki „T. A.” do miejscowości K..

Akceptując w pełnym wymiarze stanowisko sądu I instancji nadające zeznaniom (wyjaśnieniom) K. S., jak też zeznaniom (wyjaśnieniom) pozostałych osób, składanym na etapie postępowania przygotowawczego, przymiot wiarygodnego dowodu Sąd Apelacyjny dostrzega problem innej natury, co zdeterminowało treść niniejszego orzeczenia.

O ile bowiem sąd okręgowy w sposób uprawniony poczynił ustalenia w oparciu o relacje tych osób, a zwłaszcza K. S. co do samego udziału oskarżonych w przestępczym procederze, o tyle nie dokonał rzetelnej analizy jego zeznań (wyjaśnień) w aspekcie prawidłowego określenia zakresu ich odpowiedzialności de facto podzielać stanowisko urzędu prokuratorskiego.

Taki tryb procedowania nie może być zaakceptowany bez narażania się na zarzut obrazy art. 7, 410 kpk, a w konsekwencji i art. 424§1 kpk (do czego też nawiązał oskarżony J. w swoim piśmie z dnia 3 grudnia 2012r.).

Tym niemniej niezależnie od wyżej poczynionych uwag ogólnej natury, odnosząc się do zarzutów wyeksponowanych w poszczególnych środkach odwoławczych Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1).

Aczkolwiek autor tejże skargi w jej petitum odwołuje się wprost do literalnego brzmienia art. 7 kpk czy art. 5§2 kpk, to jednakże sama jej konstrukcja przy nadaniu szczególnego znaczenia zarzutowi błędu w ustaleniach faktycznych i w powiązaniu z charakterem podnoszonych okoliczności istotę niniejszej apelacji sprowadza de facto do kwestionowania ustaleń dokonanych przez sąd meriti, a wiążących się z uznaniem sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Tymczasem budując zarzut oparty na treści art. 438 pkt 3 kpk skarżący nie przytacza żadnych racjonalnych argumentów, które wskazywałyby aby sąd I instancji dopuścił się w tej mierze błędu, a li tylko polemizuje z dokonanymi ustaleniami.

Przy czym za podstawę polemiki służą wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy oskarżonego i ponownie lansowana teza, że skoro M. G. (1) w okresie od grudnia 2007r. do początku sierpnia 2008r. przebywał na terenie Królestwa Belgii, gdzie został zatrzymany i osadzony w areszcie, to nie mógł uczestniczyć w realizacji czynności sprawczych, składających się na obraz inkryminowanego zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszej oceny.

Abstrahując, iż kwestia ta nie pozostała poza zakresem rozważań sądu okręgowego, który w tej materii skonstatował (vide str. 7-8 motywów), iż twierdzenia te w żaden sposób nie kłócą się z przyjętą przez sąd koncepcją sprawczego współdziałania G. w popełnionym przestępstwie, stwierdzić należy, iż stanowisko obrony nie uwzględnia kilku istotnych okoliczności:

- po pierwsze – oskarżony w Belgii został zatrzymany dopiero w dniu 5 lutego 2008r. a w areszcie przebywał przez ok. 5 miesięcy

- po drugie – K. S. na etapie postępowania przygotowawczego wprost wskazywał na nieobecność tegoż oskarżonego w Polsce, co jak zaznaczył, wiązało się z zatrzymaniem G. poza granicami kraju, a co przełożyło się na fakt, iż przez około kilka miesięcy nie uczestniczył on w przestępczym procederze (vide k. 375-379, k. 418-421)

- po trzecie M. G. (1) jako mężczyznę doprowadzającego T. A. do K. rozpoznała bez najmniejszych wątpliwości I. S. (vide k. 430-431) i na tegoż oskarżonego jako na mężczyznę rozmawiającego w miejscowości K. z S. wskazał w trakcie okazania T. O. (vide k. 754-755), a przypomnieć należy, iż to właśnie z nim ten samochód na części demontował S..

Tylko to proste zestawienie ponad wszelką wątpliwość wskazuje, iż w okresie przyjętym przez sąd – a więc od stycznia 2008 r. do lutego 2008r. i od czerwca 2008r. do 28 sierpnia 2008r. – tenże oskarżony mógł uczestniczyć i uczestniczył w przestępczym procederze.

Natomiast rzeczą wymagającą korekty pozostawała ilość samochodów, w doprowadzeniu których brał udział oskarżony.

Jest to o tyle istotne, że uniewinnienie tegoż oskarżonego (jak i pozostałych) od działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej obligowało sąd okręgowy do oceny poszczególnych zachowań składających się na przyjętą przez tenże sąd konstrukcję czynu ciągłego w ramach koncepcji współsprawstwa, z indywidualizacją odpowiedzialności poszczególnych osób podejmujących określone działania, w określonej konfiguracji osobowej.

Jak już zasygnalizowano na wstępie niniejszych rozważań podstawą ustaleń w tej mierze winny pozostawać zeznania (wyjaśnienia) K. S., składane na etapie postępowania przygotowawczego.

Z analizy tych zeznań (wyjaśnień), a zwłaszcza z k. 418-421, gdzie w sposób kompleksowy opisał cały przestępczy proceder, w którym uczestniczył, wynika, iż raz T. A. przyprowadzili „jacyś nieznani chłopcy od M.”. W sytuacji, gdy oskarżonego G. nie było z nimi, a samochody były doprowadzane do demontażu na części w różnych konfiguracjach osobowych, kierując się zasadą określoną treścią art. 5§2 kpk, z opisu czynu w zakresie go dotyczącym należało wyeliminować zachowanie wiążące się z przekazaniem T. A. skradzionej w dniu 20 lipca 2008r., co przełożyło się też na orzeczenie kary w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i stosownej grzywny.

Ukształtowanie kary na tym poziomie w sposób jednoznaczny deprecjonuje zasadność skargi w aspekcie podniesionego zarzutu rażącej jej niewspółmierności z daleko idącym postulatem zastosowania wobec tegoż oskarżonego formy probacji opartej na treści art. 69 kk, co biorąc pod uwagę wielokrotną karalność M. G. (1) za przestępstwa przeciwko mieni i działanie w warunkach art. 64§1 kk wydaje się być rzeczą wręcz irracjonalną.

Skutecznym argumentem dezawuuującym trafność orzeczenia wobec oskarżonego kary o charakterze izolacyjnym (a obecnie w wymiarze ukształtowanym przez sąd odwoławczy) nie może pozostawać odwołanie się do czasokresu przestępczej działalności, wiążącej się z przerwą, wynikającą z izolacji na terenie innego państwa.

Wymierzenie kary na obecnym poziomie żadną miarą nie kłóci się z zasadą indywidualizacji kary oraz z wewnętrzną spójnością i sprawiedliwością wyroku, jeśli się zważy, że to M. G. (1) był osobą, z którą nie tylko – jako pierwszą – K. S. nawiązał „współpracę”, ale też był osobą, z którą dokonywał rozliczeń finansowych, co wskazuje na jego niepoślednią rolę w przestępczym procederze.

Jeśli się nadto zważy na wyjątkową determinację w dążeniu do osiągania profitów z popełnianego przestępstwa, działalności tej nie zakończył nawet pobyt w izolacji na terenie Królestwa Belgii, wszelkie dalsze rozważania co do zasadności orzeczenia kary o charakterze izolacyjnym i to w wymiarze przyjętym przez Sąd Apelacyjny, stają się zbędne i niecelowe.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K. A..

Przy zachowujących aktualność uwagach poczynionych w części wstępnej niniejszych rozważań, a dotyczących oceny wiarygodności zeznań (wyjaśnień) świadków, a przede wszystkim K. i I. S., D. R. (1) i T. O. oraz w części dotyczącej się zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1) rzeczą wskazaną pozostanie odniesienie się w tym miejscu li tylko i wyłącznie do tych okoliczności, które nie były jeszcze przedmiotem oceny sądu odwoławczego, albowiem ponowne komentowanie tych samych kwestii jest niecelowe.

Przed wszystkim na wstępie zauważyć należy, iż niezależnie od kwestionowania zeznań (wyjaśnień) K. S. i D. R. (1), którzy wskazywali na osobę oskarżonego, jako mężczyznę, który brał udział w przekazywaniu samochodów – vide protokoły okazania K. A. K. S. (k. 414-415, 717-718) i D. R. (1) (k. 456-457, 719-720) – nota bene inni wskazywani przez obrońcę tak w petitum skargi jak i w jej motywach świadkowie w ogóle nie odnoszą się do tegoż oskarżonego, a ich zeznania nie były podstawą określenia zakresu jego odpowiedzialności, stąd też rzeczą niezrozumiałą jest dezawuowanie ich wiarygodności – istota niniejszej apelacji de facto sprowadza się do dwóch zagadnień:

po pierwsze – podnoszonej przez obrońcę okoliczności pobytu oskarżonego K. A. w Zakładzie Karnym w I. w okresie od 13 czerwca 2008r. do lipca 2010r., co zdaniem skarżącego powodowało, iż nie miał on obiektywnej możliwości udziału w zdarzeniach, przedmiotem których pozostawały samochody: T. C. skradziona w dniu 9 sierpnia 2008r., T. Y. skradziona w nocy z 21 na 22 sierpnia w W. na szkodę (...) sp. z o.o., T. A. skradziona w dniu 20 lipca 2007r. w miejscowości I. gm. J. na szkodę M. B.,

po drugie – obrazy art. 366§1 kpk, którą autor skargi wiąże z niewyjaśnieniem istotnych okoliczności sprawy mających, jego zdaniem, kardynalne znaczenie dla odpowiedzialności K. A. – a mianowicie kiedy i na czyją szkodę miały zostać skradzione pozostałe samochody.

Odnosząc się do pierwszej z wyżej wskazanych okoliczności zauważyć należy, iż sformułowanie tego typu tez przez obronę wiąże się niewątpliwie z faktem błędnego odczytania treści wyroku. Z opisu czynu w części dotyczącej się tegoż oskarżonego nie wynika bowiem aby K. A. przypisano udział w zdarzeniach, które miały miejsce po dniu 13 czerwca 2008r., a które zostały przywołane w motywach skargi.

W sytuacji, gdy K. S. wprost w swoich zeznaniach (wyjaśnieniach) na k. 418-421 podnosił, iż po telefonie od L., informującego, że „K. siedzi”, dalsze samochody, w tym wskazywane przez obrońcę, były doprowadzane w innej konfiguracji osobowej (bez udziału A. i J.), a po raz ostatni J. doprowadzał samochód wraz z K. A. w miesiącu maju 2008r., czasokres działalności tegoż oskarżonego, tak jak i oskarżonego J. należało doprecyzować poprzez przyjęcie, iż czynności sprawcze z ich udziałem miały miejsce w okresie od stycznia 2008r. do końca maja 2008r.

Jednocześnie szczegółowa analiza zeznań (wyjaśnień) K. S. z k. 418-421 daje asumpt do uznania, że w tym okresie K. A. przekazał do demontażu jeden samochód T. C. i 6 samochodów T. A..

Odniesienie się z kolei do drugiego zagadnienia wymaga odwołania się do wykładni art. 291§1 kk, bowiem czyn spenalizowany treścią tej normy został przypisany oskarżonemu.

Przepis ten wprost, w swoim literalnym brzmieniu, odwołuje się do pojęcia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, jako przedmiotu bezpośredniego oddziaływania.

Warunkiem odpowiedzialności sprawcy jest świadomość, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego.

Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291§1 kk nie jest natomiast konieczna świadomość sprawcy, dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania.

W szczególności nie jest konieczne, aby paser miał świadomość za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego.

W sytuacji, gdy sąd I instancji przeprowadził logiczny wywód w tej materii (samochody doprowadzone bez dokumentów, kluczyków, uruchamiane poprzez użycie tzw. łamaków – vide str. 17 motywów) bezzasadność zarzutu opartego na treści art. 366§1 kpk jawi się rzeczą oczywistą.

Warto też podkreślić, iż analiza wyjaśnień składanych przez samych oskarżonych wskazuje, iż w sposób nieudolny dążyli oni do zanegowania powiązań pomiędzy nimi.

O ile bowiem M. G. (1) wyjaśnił aby kolegowal się z A., o tyle tenże zaprzeczał, aby poza A. znał inne osoby występujące w tej sprawie w charakterze oskarżonych, a przypomnieć należy, iż dwie T. – jedna C., a druga A. zostały dostarczone w tej konfiguracji osobowej.

Tym niemniej w sytuacji, gdy doszło do zweryfikowania czasokresu przestępczej działalności, jak też ilości samochodów, w przekazywaniu których oskarżony uczestniczył przy akceptacji katalogu okoliczności przywołanych przez sąd okręgowy, a dotyczących tegoż oskarżonego, zasadnym było wymierzenie mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara orzeczona w tej wysokości, w powiązaniu z orzeczoną grzywną, jest adekwatna tak do okoliczności czynu, jak też do roli i udziału oskarżonego w przestępczym procederze.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. J..

Ograniczony zakres stawianych zarzutów i lakoniczność argumentacji przywołanej w motywach skargi, w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny w przeprowadzonych już rozważaniach w znacznej mierze odniósł się do okoliczności, do których nawiązuje przedmiotowa skarga, czyni zasadnym odwołanie się w tym miejscu li tylko do kwestii istotnych z punktu widzenia określenia zakresu odpowiedzialności tegoż oskarżonego.

Przede wszystkim, podobnie jak i w przypadku oskarżonego K. A., okolicznością dezawuuującą prawidłowość przypisania R. J. sprawstwa czynu spenalizowanego treścią art. 291§1 kpk nie może być odwołanie się do faktu jego osadzenia w dniu 13 czerwca 2008r. w Areszcie Śledczym Warszawa-Białoleka. Okres jego przestępczej działalności, nakierowanej na realizację czynności sprawczych, wypełniających znamiona tego czynu zakończył się bowiem przed tą datą, co wynika wprost z zeznań (wyjaśnień) K. S., a co znalazło swój wymierny wyraz w opisie czynu.

Jedynie korekty wymagało wskazanie w oparciu o zeznania tego świadka (co już zostało skomentowane przy okazji rozważań w związku z apelacją obrońcy oskarżonego A.) końca miesiąca maja 2008r. jako daty zamykającej ramy tej działalności.

Wbrew supozycjom skarżącego sam fakt, że oskarżony nie przyznawał się do winy nie może jeszcze statuować wyprowadzenia tezy o błędności wyroku, ani też automatycznie świadczyć o tym, że ustalenia sądu są dotknięte błędem dowolności.

Jest to rozumowanie uproszczone, które nie uwzględnia całego spektrum rozważań sądu I instancji, odnoszącego się do dowodów obciążających oskarżonego. A wymowa tych dowodów jest jednoznaczna, co zostało już skomentowane w części wstępnej niniejszych rozważań.

Godzi się jedynie przypomnieć, iż K. S. wskazując w trakcie okazań (vide k. 581-582, k. 708-709) na R. J. jako na mężczyznę o ps. „M.”, który wspólnie z A. i G. przekazywał mu samochody marki T. nie miał żadnych wątpliwości co do rozpoznania. W sytuacji, gdy tegoż oskarżonego rozpoznał również D. R. (1), który w owym czasie współpracował z S. przy demontażu samochodów, wszelkie próby zdyskwalifikowania stanowiska sądu I instancji stają się chybione, tym bardziej, gdy ocena wzajemnych relacji pomiędzy tymi osobami a oskarżonym nie daje podstaw do przyjęcia aby istniały jakiegokolwiek okoliczności natury osobistej, wskazujące na bezpodstawne obciążanie osoby – skądinąd im obcej, znanej jedynie z pseudonimu, którym się posługiwała.

Natomiast w oparciu o zeznania (wyjaśnienia) K. S. należało zweryfikować ustalenia sądu meriti co do zakresu udziału J. w inkryminowanym zdarzeniu.

Tak jak i w przypadku pozostałych oskarżonych, miarodajne w tym zakresie pozostają przede wszystkim jego zeznania (wyjaśnienia) z k. 418-421, w których odnosił się do całego spektrum swojej działalności – wskazując, iż mężczyzna o ps. „M.” brał udział w przekazywaniu mu jednej T. C. i jednej T. A. w konfiguracji z A. i G. oraz czterech T. A. w układzie osobowym z K. A. i trzecim nieustalonym mężczyzną (który pojawił się po zatrzymaniu M. G. (1)).

W sytuacji, gdy na k. 419 K. S. stwierdził, że jedną T. A. do miejscowości Z. przyprowadził sam K. A. (T. tę rozebrał na części razem z R.), rzeczą logiczną pozostaje, iż udziału w tym zdarzeniu nie można przypisać, bez narażania się na zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk oskarżonemu J..

Zmiana wyroku w tym zakresie implikowała orzeczenie kary w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy jednoczesnym uznaniu, iż w aktualnej sytuacji tegoż oskarżonego brak jest przesłanek do orzekania grzywny, której wysokość przekraczałaby granicę ustaloną wobec pozostałych współoskarżonych.

Podkreślić przy tym należy, iż w przypadku tego oskarżonego istotną okolicznością obciążającą, w sposób zasadniczy determinującą wymiar kary pozostaje działanie w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 kk), co przy prowadzeniu działalności przestępczej na przestrzeni dłuższego okresu czasu wskazuje na znaczny stopień jego demoralizacji.

Jednocześnie nie znajdując w pismach oskarżonego innych racjonalnych argumentów, w tym uchybień natury procesowej, takich jak pozbawienie prawa do obrony czy brak podpisu pod wyrokiem, które ewentualnie optowałyby za uchyleniem orzeczenia, Sąd Apelacyjny w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w części dotyczącej tegoż oskarżonego utrzymał w mocy.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego T. T. (1)

Również i do zarzutów podniesionych w przedmiotowym środku odwoławczym w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w części wstępnej niniejszych rozważań oraz skomentowane przy omawianiu apelacji wywiezionych przez obrońców pozostałych oskarżonych w zakresie dotyczącym się oceny wiarygodności zeznań świadków a przede wszystkim K. S., czy oceny prawnej inkryminowanych zdarzeń w aspekcie bytu art. 291 § 1 kk.

Przede wszystkim, wbrew supozycjom skarżącego, Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do zdeprecjonowania zasadności przypisania oskarżonemu T. sprawstwa czynu spenalizowanego treścią wyżej powołanego przepisu w ramach konstrukcji wyznaczonej normą art. 12 kk.

Ocena dowodów w tym zakresie nie jest obciążona błędem dowolności i nie uchybia istocie art. 7 kpk, co odnieść należy zarówno do zeznań I. S. jak i T. O..

Przedmiotowej konstatacji nie jest w stanie zdezawuować odwołanie się przez autora skargi do zeznań I. S. z k. 93, gdzie mężczyznę towarzyszącego M. G. (1) w K. opisała jako niskiego i grubego, podczas gdy, jak podnosi skarżący, T. ma ponad 190 cm wzrostu.

Tymczasem zauważyć należy, iż sam oskarżony swój wzrost określił na 187 cm (vide k. 2051v), co przy pełnej budowie ciała sprawia wrażenie, iż jest on osobą zdecydowanie niższą aniżeli podaje, a co dało się zauważyć na rozprawie apelacyjnej, w której tenże uczestniczył.

Natomiast, jak wynika z protokołu okazania (vide k. 442-443), T. T. (1) kobieta ta rozpoznała po rysach twarzy.

W sytuacji, gdy na tego oskarżonego jako osobę uczestniczącą w przekazywaniu pojazdów wskazywał bez cienia wątpliwości K. S. opisując go jako jednego z chłopaków towarzyszących M. G. (1), brak jest podstaw do zdyskredytowania prawidłowości rozpoznania dokonanego i przez I. S..

Istotnym dowodem wspierającym zeznania (wyjaśnienia) K. S. pozostają zeznania T. O..

W czasie okazania wizerunku tego oskarżonego (vide k. 476-477) świadek ten stwierdził, że jest on osobą najbardziej podobną do tej, z którą jechał samochodem marki „M.” – dotyczy samochodu skradzionego w dniu 25 sierpnia 2008r., a dopiero w czasie okazania osoby (vide k. 573-574) stwierdził, że rozpoznaje go po charakterystycznym wyglądzie.

Aczkolwiek nie był w 100% pewien czy T. jest tym mężczyzną z „M.”, to jednakże ocena jego relacji w powiązaniu z zeznaniami (wyjaśnieniami) małżonków S. w pełni uprawnioną czyni tezę o udziale tego oskarżonego w przestępczym procederze.

Podkreślić też należy, iż T. T. (1) przyznawał, że zna M. G. (1) i K. S..

Natomiast nie sposób zaakceptować lansowanej przez niego linii obrony, aby powodem złożenia wyjaśnień go obciążających była sprzeczka o nierozliczenie się za części samochodowe, które S. próbował wynieść, co nie znajduje przełożenia w żadnym z przeprowadzonych dowodów, a co jest o tyle nielogiczne, iż składając wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego S. nie operował w ogóle jego imieniem i nazwiskiem, określając go jako jednego z chłopaków towarzyszących G. (M.).

Tym niemniej analiza zeznań (wyjaśnień) K. S. z k. 418-421, w powiązaniu z zeznaniami (wyjaśnieniami) z k. 708-709 – protokołu okazania T. – czyni zasadnym dokonanie weryfikacji ustaleń sądu I instancji, co do zakresu odpowiedzialności tego oskarżonego:

- po pierwsze poprzez przyjęcie, iż czynu tego dopuścił się w okresie od czerwca 2008r. – z relacji S. wynika, iż T. zaczął przyjeżdżać z M. G. (1) dopiero po zatrzymaniu K. A.,
- po drugie poprzez ustalenie, że ten oskarżony brał udział w przekazaniu S. jednego bliżej nieustalonego samochodu marki T. A., jednego samochodu marki T. C., jednego samochodu marki T. Y. i jednego samochodu marki M., co wynika wprost z zeznań (wyjaśnień) tego świadka.

Stan ten dawał asumpt do ukształtowania kary na poziomie 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny.

W sytuacji, gdy oskarżony był już wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu oraz życiu i zdrowiu i to o znacznej społecznej szkodliwości, zastosowanie łagodniejszych środków represji karnej nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Kara w wyżej wskazanym wymiarze, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest karą współmierną zarówno do warunków i właściwości osobistych oskarżonego, jak też jego roli i udziału w inkryminowanym zdarzeniu.

Natomiast w aspekcie dotychczasowego trybu życia oskarżonego, a przede wszystkim jego wielokrotnej karalności z gruntu chybionym i irracjonalnym z punktu widzenia zasad wymiaru kary, pozostaje postulat zastosowania formy probacji opartej na treści art. 69 kk, co wręcz kłóciłoby się z poczuciem sprawiedliwości społecznej.

Oдноśnie apelacji prokuratora

Abstrahując od ułomności konstrukcji przedmiotowej skargi, która zarzut obrazy prawa materialnego łączy z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, zgodzić się należy ze stanowiskiem apelującego, iż sąd I instancji, ferując wyrok w sprawie, procedował z obrazą art. 45 § 1 kk.

Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2003r., nakłada bowiem na sąd obowiązek orzeczenia przepadku korzyści majątkowej, jeżeli korzyść taką, chociażby pośrednio sprawca z popełnienia przestępstwa osiągnął.

Tymczasem, w realiach tej sprawy, nadając i to zasadnie zeznaniom (wyjaśnieniom) K. S. składanym na etapie postępowania przygotowawczego atrybut wiarygodnego dowodu i czyniąc w oparciu o jego relację ustalenia faktyczne, Sąd okręgowy nie przeprowadził ich rzetelnej analizy, implikacją czego pozostawało naruszenie normy wyżej powołanego przepisu.

K. S. na k. 418-421 stwierdził bowiem, iż w ramach za dostarczone samochody, które następnie były demontowane na części przekazał M. G. (1) odpowiednio kwoty 5500 zł – za T. C., 7500 zł – za T. A., doprowadzone do miejscowości K., 5000 zł – za T. (...) i 3500 zł za T. Y. oraz K. A. za T. A. odpowiednio 9000 zł, 10.000 zł, 9000 zł, 6000 zł i 8000 zł.

Prosty matematyczny rachunek dodawania daje odpowiednio sumę 18.000 zł w przypadku M. G. (1) o kwotę 42.000 zł w przypadku K. A..

Tym niemniej, w sytuacji, gdy granice orzekania na niekorzyść oskarżonych wyznaczają granice środka odwoławczego i wnioski w środku tym sformułowane, Sąd Apelacyjny, pomimo wyżej wskazanego błędu wiążącego się z brakiem rzetelnej analizy zeznań K. S., w tej materii był związany stanowiskiem urzędu prokuratorskiego.

Uznając, że wyżej ustalone kwoty stanowiły korzyść majątkową – przysporzenie, które uzyskali oskarżeni, dopuszczając się czynu zabronionego spenalizowanego treścią art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, rzeczą zasadną pozostawało orzeczenie środka karnego – przepadku korzyści majątkowej w wysokości postulowanej w skardze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, o kosztach obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym rozstrzygając w myśl przepisów § 14 pkt. 5 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie ... /Dz.U. 163, poz. 1348 ze zm./.

Jednocześnie w trybie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz.U. Nr 27, poz. 152 ze zm./ należało orzec o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.

(...)(...)